

HLASATEL

Sborový časopis Náboženské obce Církve
československé husitské v Praze Vršovicích

Dřevěný kostelík
v Kunčicích pod Ondřejníkem

...odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil i vám... Efezským 4:32

Někdy bývá odpuštění těžké. Cítíme se tak zrazeni a tak ponížení, že na myšlenku

odpuštění nejsme ani schopni pomyslet. Určitě každý z vás minimálně v životě podobnou situaci zažil. Pocit zrad a způsobené bolesti je tak silný, že nejsme schopni uvažovat jinak. A častokrát se neubráníme ve svých myšlenkách vidět dotyčného v ohních pekelných. Máme pak dvě možnosti na výběr, pokud tedy pomínu možnost oko za oko, zub za zub. A to buď věřit na tzv.: Boží mlýny a stále v sobě cítit negativní pocity proti osobě, která nám ublížila a nebo dotyčnému odpustit a to z celého srdce – ne jen na půl, ale úplně. Z výše uvedeného biblickému textu vidíme, že odpuštění je v Bibli stavěno na první místo. Vždyť i Ježíš Kristus odpustil Máří Magdaléně, padlé ženě a mnohým dalším.

Mnohem lehčí je odpustit nepříteli, kterého vidíme málokdy. Mnohem těžší je odpustit někomu z vlastní rodiny, nejtěžší je odpustit milované osobě, kterou vidáme každý den. Vždyť mezi láskou a nenávisť bývá jen tenká hranice. Pokud to ale dokážeme a to úplně, přináší odpuštění úlevu jak nám, tak i viníkovi. Ale hlavně nám. Navíc, pokud si viník svojí vinou uvědomuje a o odpuštění prosí. Georgie Herbert říká: „Ten kdo neumí odpustit druhým, ničí most, přes který sám musí přejít“. Pavel píše: „... oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako pán odpustil vám, odpouštějte i vy. Především však mějte lásku, která vše spojuje k dokonalosti“ (Koloským 3:121-14).

I já jsem musela se naučit odpouštět a učím tomu i své děti. Ne nadarmo se říká: „Pokud

máte mezi sebou svár, vyřešte ho než jdete spát“. Bohužel jsem ale sama v životě mnoho chyb udělala a cítila jsem vždy velkou úlevu, pokud jsme se mohla s dotyčným usmířit a navzájem si odpustit. Dokonce jsem jednou ublížila opravdu hodně. Zradila jsem nejmilovanější osobu. Nedbala jejich proseb a zcela ze zastřenou myslí jsem šla jen za svým sobeckým cílem. Porušila jsem manželský slib: „... v dobrem i ve zlém...“ a odešla. Už je to několik let a díky tomuto rozhodnutí jsem několikrát musela čelit „zamletí Božích mlýnů“, abych mohla zpětně pochopit, co jsem způsobila. Naposled zamlely před několika dny a nic příjemného to nebylo. Pokaždé si říkám – kdy už bude konec. Už jsem za tu dobu byla potrestaná tolikrát. Každopádně i díky této zkušenosti a díky všemu co mě poté potkalo jsem se posunula ve svém životě dál. Konečně jsem dospěla. Zjistila jsem co je v životě opravdu důležité a co jen blýštivé, pomíjivé pozlátko. Myslím, že nyní už znám opravdové životní hodnoty. O odpuštění jsem prosila několikrát. I když mi bylo odpuštění přislíbeno, oba cítíme, že k úplnému očištění, odpuštění nedošlo a to nás dodnes oba tíží. I když bychom chtěli, aby vše bylo jinak. Je to můj kříž, který stále nesu. Proto stále o daru a milosti odpuštění přemýšlím a sama se snažím každý večer usínat smířena se všemi. Chráním mysl před negativními myšlenkami a snažím se cítit lásku ke všem okolo. Proto jsem se rozhodla napsat tento článek. Odpouštějte, nepřemýšlejte o pomstě. Ať jste zrazeni jakkoli. Modlete se o tuto milost, abyste odpouštět dokázali a ve své duši, tak měli klid a mír a soulad s přáním Boha. Nejvíce to přinese právě vám. Vy se budete cítit mnohem lépe a radostněji, než s hněvem v srdci. Co říct na závěr? Odpouštějte si... zcela. Nejen slovy, ale hlavně ve svém srdci.

Kateřina Nováčková

MODLITBA

Já v tobě našel jsem darem pravé jméno
a dechem věčnosti ty provázíš můj čas.
V tvých rajských listech jest mi nebe rozevřeno.
Jak růže, kniho knih, mě k blahu rozvilas!

Když stoupla má tíseň k míře vrchovaté,
to nepozorován dlel u mne tichý host
a vedl ruku mou, když bral jsem Písmo svaté
a slovem rozjasnil mou šerou budoucnost.

Když k mému volání měl Hospodin co říci,
v mé lampě hořící co nejvíc knůtek stáh
a rázem utlumil mou mysl pátrající
a bleskem rozžehl své světlo v temnotách.

Miroslav Matouš

NEDĚLE V SRPNU

XI. neděle po svatém Duchu

4. srpna 2013

Naše duše s touhou vzhlíží k Hospodinu, on je naše pomoc, náš štít. Z něho se raduje naše srdce, my doufáme v jeho svaté jméno. Tvoje milosrdenství buď, Hospodine, s námi; na tebe s důvěrou čekáme! (Žalm 33,20–22)

První čtení: Kazatel 1,2.12–14; 2,18–23

Druhé čtení: Koloským 3,1–11

Evangelium: Lukáš 12,13–21

XII. neděle po svatém Duchu

11. srpna 2013

Čekej, Izraeli, na Hospodina nyní i navěky. (Žalm 131, 3)

První čtení: Genesis 15,1–6

Druhé čtení: Židům 11,1–3.8–16

Evangelium: Lukáš 12,42–48

XIII. neděle po svatém Duchu

18. srpna 2013

Bože, povstaň, rozsud' zemi, dědičně ti patří všechny pronárody! (Žalm 82,2)

První čtení: Jeremjáš 23,23–29

Druhé čtení: Židům 11,29–12,2

Evangelium: Lukáš 12,49–57

XIV. neděle po svatém Duchu

25. srpna 2013

Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy, hlásat zrána tvoje milosrdenství a v noci tvou věrnost. (Žalm 92,2–3)

První čtení: Izajáš 58,9b–14

Druhé čtení: Židům 12,18–29

Evangelium: Lukáš 13,10–17

Gn 18, 1-10a

Ko 1, 15-28

ev. Lk 10, 38-42

MARIE A MARTA V NÁS

Marta a Marie – dvě sestry, snad ty z Betánie, jejichž bratrem byl Lazar jak o nich píše evangelista Jan. Podání Lukáše evangelisty o Martě a Marii je látkou singulární – jedinečnou. Nikde jinde v Bibli, s výjimkou toho, co je součástí Lazarova příběhu u Jana, se o nich nepíše. Spojitost mezi těmito dvěma příběhy není zcela průkazná. Marta i Marie byly naprosto běžnými, hojně užívanými jmény, a tak se můžeme jenom domnívat, že v příbězích u Lukáše a Jana se jednalo o tu samou sourozeneckou dvojici, to však není podstatné. Marta a Marie: jedna pracuje, druhá sedí u Kristových nohou. Ta první je symbolem činorodé aktivity, práce a pohostinnosti, druhá představuje kontemplaci, ztišení, pokorné naslouchání v kleče u Pánových nohou. Benediktinské heslo „ora et labora“ – „modli se a pracuj“ má svůj biblický předobraz v těch dvou ženách. Bible na prvním místě zmiňuje Martu – tu kterou pracovala a až po ní Marii, která naslouchala: labora et ora, chtělo by se říci, ale závěrečné vyznění a Kristova pochvala patří Marii – vybrala si správně to, oč neprijde, tedy přece jenom „ora et labora“ řečeno spolu s bratry benediktíny. Svědectví o setkání Marty a Marie s Ježíšem je záměrně vystavěno na konfrontaci mezi oběma sestrami. Je to pracovitá Marta, která vznáší výčitku vůči své sestře, která ji nechá obsluhovat Ježíše samotnou: „Ty to tak necháš, Pane? Řekni jí přece, ať mi pomůže!“ Dohlédněme

v tom příběhu dál než jenom k oné konfrontaci, kterou tak důvěrně známe nejenom v sourozeneckých a partnerských konstelacích, ale i v životě duchovním. Martu a Marii máme v sobě, jedna patří ke druhé – jsou to přece rodné sestry, kterým v žilách koluje společná krev. Co o nich říká Bible a co ten příběh sděluje o nás? Především, že to byla činorodá a pohostinná Marta, která přijala Ježíše do svého domu. Marta je v roli hostitele, je tou, která zve Ježíše pod svoji střechu a až tam se s ním potkává Marie. Martina role tedy vůbec není podřadná; proto, aby mohla Marie usednout ke Kristovým nohám je dokonce Martino angažmá klíčové. Kdyby se Marta nenamáhala, Marie by nemohla sedět. Úsloví „host do domu – Bůh do domu“ odráží starověké přesvědčení, ve kterém je poutník nositelem posvátných hodnot a ten, kdo ho přijímá, má účast na Božím navštívení. Martino jednání z takového přesvědčení pramení a tak nejenom sedící Marie, ale i vzpřímená a konající Marta jednají z víry. Vždyť Marta přijímá pod svou střechu samotného Krista. Ve své starostlivosti, aby ho dobře pohostila, si nezadá s praotcem Abrahamem a jeho ženou Sárrou, kteří ve svém stanu hostili tři muže – poutníky od Sodomy jako vyslance Božích věcí. Jednající Marta, která se stará, hostí, pečuje, naplňuje Kristovo slovo o nepatrných z bratří, které máme přijímat, abychom se v jejich přijetí potkali se samotným Kristem.

Kdo lehce hodí Martu a její pracovitost za hlavu, neuvědomuje si, že je to ona, která buduje prostor pro Marii. Úskalí, na kterém zpravidla troskotáme v pochopení tohoto biblického sdělení spočívá v tom, že máme tendenci vidět Martu a Marii proti sobě. Marta sama ve své výčitce proti Marii k tomu dává podnět: „Podívej se, Pane, já pracuju a ona nepomáhá a jenom sedí.“ Mějme na zřeteli, že Marta i Marie jsou v nás, jedna s druhou, ne jedna proti druhé, ale jedna pro druhou. Kdyby Marta nepřijala, Marie by neseseděla, kdyby Marie neseseděla, nedověděla by se Marta o sobě to důležité. A tak, i když se jedná na první pohled o konfrontaci, konečné vyústění je ve smíru mezi Martou a Marií. Ježíš Martu neodsuzuje, naopak, jeho chápavá slova jsou oceněním její starostlivosti a z ní vycházejícího trápení se pro mnoho věcí. Nabízí však útěchu a východisko spočívající v pokorném spočinutí u Pánových nohou jak to učinila Marie. Marta je zástupnou představitelkou těch, kteří jsou Kristovými hostiteli. Ve svém úsilí se setkávají s Kristem, mají plno práce, aby ho obsloužili. Kristus je pro ně, stejně jako pro Martu hostem. Dělalí si mnoho starostí a z nich jim povstává mnohé trápení. Na ně se vztahuje řečené úsloví „host do domu – Bůh do domu.“ Ve svém úsilí, ve svém nasazení, ve své pracovitosti prožívají Boží navštívení v tom, co dělají ne pro sebe, ale pro druhé. Marie je jiná. Není a nechce být Kristovou hostitelkou. Ona sama se stává hostem u Kristových nohou. Je na návštěvě u Krista, je jí u něho dobře, ale to samotné nestačí, stejně jako bylo nedostatečné Martino

úsilí. Marta i Marie se musí potkat, spojit jedna s druhou a nabrat vzájemně to, co se jim samotným nedostává. U Marty je hostem Kristus, u Marie je ona hostem Krista. Potíž je v tom, že statut hosta je dočasného charakteru. Host přijde na návštěvu a zase odejde. Marta udělá pro Ježíše první poslední, přijme ho pod svou střechu, ale když ona sama se nestane jeho hostem, Ježíš jako každá návštěva jednou odejde. Podobně Marie – posedí u Ježíše, se zájmem si ho poslechne, je přeci jeho hostem, ale návštěva skončí pokud zůstane jenom u sezení. Marta i Marie – obě musí dojít k proměně tak, aby Marta byla schopná pokleknout a z hostitelky se proměnit v hosta, a Marie, místo aby byla hostem, sama se stala hostitelkou druhých. Teprve v tomto spojení se obě sestry potkají s Kristem u kterého už nebudou na návštěvě ani on nebude jejich hostem, ale získají u Něj domovské právo, protože to bude samotný Kristus, který u nich a v nich bydlí. Pavel to řekl ve svých slovech: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“ Marta potřebuje svou Marii a Marie svou Martu. Od Martiny pracovitosti vede cesta k Mariině kontemplaci a z Mariina usebrání pramení síla pro Martinu pracovitost. Teprve když takto smíříme a odhalíme obě sestry v nás, můžeme i na sebe s radostí vztáhnout biblické zaslíbení: „Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi...“

Amen

Kázání 21.7.2013 v Husově sboru ve Vršovicích o IX. neděli po svatém Duchu.

PROGRAM NA SRPEN

4.8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
11.8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
11.8.-18.8.	sborová dovolená, Krkonoše, chata Cihlářka			
18.8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Majer
25.8.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl, káže A. Frýdlová

O LÁSCE

Lidé jsou andělé s jedním křídlem. Aby mohli vzlétnout musí být dva. Napsal mi kdysi Lkdosi. Při přemýšlení o našem sboru přemítám, co jej charakterizuje. Je to láska. Nefalšovaná rodinná láska, která pomáhá nést břemena druhých, z pohřebiště mrtvých vytvořila nádhernou kavárnu v sákrstii, kde prostírá každonedělní stůl.

Ale ta láska jakoby byla zašitá v pytlí. Znají ji jen ti, kteří jsou uvnitř. Otevřené srdce i dveře nestačí. Téměř nikdo nevchází. Modlíme se, zveme, pořádáme akce ve sboru i v divadle. Jsou krásné, kdekdo o nich mluví, píší o nich místní noviny. Nesou i požehnání. Ale po jejich konci zůstává ve sboru prázdno. Láska chce být vodou živou. Chce být povodní, která zaplaví nejenom Vršovice. Taky naše rodiny, příbuzné, kamarády. Přemýšlejme a modleme se jak protrhnout hráz, aby Duch svatý zaplavil vše.

Pro začátek mně napadla modlitba:

*Pane, Duchu přesvatý, svými dary bohatý,
učíš náš sbor studnicí, ze které pijí toulavé ovečky.
Přiveď je k napajedlu v čas žízně. Ukaž jim cestu.*

*Kéž se lucerna na střeše našeho sboru stane majákem pro bloudící v tmách.
Naplň náš sbor po okraj jako silo. Přiveď ty, kteří odešli, a daruj novou úrodu
a nové mladé víno - děti a mládež, kteří ponosou světlo víry do dalších věků. Amen.*

Je to jen nápad. Jsou jistě starší a zkušenější modlitebníci, kteří třeba najdou lepší slova. Napadlo mně, že bychom se tuto nebo jinou modlitbu mohli modlit pokaždé před závěrečnou písní. Dávám tento svůj nápad k vašemu posouzení.

Venku vycházejí hvězdy. Jedna, druhá, a najednou září miriády hvězd. Moje věřící babička, která mně učila znát Pána Ježíše, měla doma obraze Krista pastýře. Ten samý se najednou objevil ve farní kanceláři, aby mi připoměl, že mě Bůh z jehňátka vychoval v ovečku a já se mu neztratila. Babička říkávala: „Drobečky dělají krajíčky, krajíčky dělají bochníčky.“ Snad by se drobečky našich modliteb mohly stát chlebem probuzení, kterým Pán bude krmit své zástupy. Hezké a požehnané léto vám všem.

Eva Urbanová

ZA SVATOU OROSIÍ DO YEBRY A JACY - II. DÍL

Svatá Orosie je patronkou města Jaca a zdejší diecéze, patronkou španělských vinařů a ovocnářů, je ochránkyní v bouřích proti bleskům a krupobitím, přírodním katastrofám, je vzývána pro dobrou úrodu proti suchu, škůdcům a nemocem.

V současné době se každého 25. června konají v Aragonii dvě hlavní oslavy spojené se svatou Orosií. Jedna v městě Jaca (14 tis. obyvatel) s bohatým průvodem, vpředu je nesen relikviář s ostatky Orosie. Je bohatě zdobený, po stranách obsahuje výjevy z martyria svaté Orosie, byl vyroben roku 1731. V obci Yebra ve stejný den probíhají oslavy od rána do pozdní noci. Jejich hlavní součástí je procesí, které vpředu nese na zvláštních nosítkách bustu mladé ženy – mučednice Orosie. Je v ní uložena lebka svaté. Podobné rozměry a tvar má relikviářová busta Orosiiny souputnice svaté Ludmily, která je ze zlata a je součástí svatovítského pokladu. Slouží také k uložení lebky naší svaté Ludmily, která skončila život, i když mnohem později po Orosii, také mučednickou smrtí.

O svaté Orosii jsem nic nevěděl, upozornila mě na ni paní PhDr. Čajová loni v lednu při vzpomínce na Jana Palacha

na Olšanech. Byl jsem Janův spolužák a jeho čin na mne hluboce zapůsobil. Hned při prvních informacích o Orosii jsem byl vtahován do příběhu, který má s Palachovým základní společný znak – mučednictví. Příběhy se odehrály s obrovským časovým odstupem, za jiných okolností, avšak poselství obou si je blízké.

Hltal jsem všechny informace z příběhu Dobroslavy. Na Levém Hradci, kde pobývala, jsem velmi často. Chodím tam s vnoučaty, bydlí jen několik set metrů od kostela svatého Klimenta. Od desátého století kamenného, za Ludmily a Dobroslavy byl kostel ještě dřevěný. Další má dcera s třemi dětmi bydlí v Katalánsku. Leccos jsem ze Španělska poznal, ale Yebra a Jaca v Aragonii pro mě zůstaly neznámé.

Stále víc jsem toužil poznat místa, kde skončil život naší světice a zúčastnit se oslav jejího svátku. Přesvědčil jsem kamaráda ze střední školy a naplánovali jsme cestu autem. Aby byla finančně únosná, připravili jsme se na nocování v kempech. Daleká cesta umožnila navštívit na trase celou řadu zajímavých historických míst.

První den v sobotu 16.6.2012 jsme si odpoledne a večer prohlédli Strasbourg, jeho čtvrt Petite-France na ostrově rozděleném řadou kanálů a se středověkými hrázděnými domy.

Přespali jsme v kempu na kraji města a ráno v neděli si prošli stejně nádherné historické centrum Colmaru. Odpoledne jsme navštívili Belfort, jeho pevnost, katedrálu svatého Kryštofa a další památky. Chtěl jsem den dva strávit v horách a mířil ke Grenoblu. Už se blížil večer a raději jsme reagovali na směrovku a přespali v malé vsi Bouvesse-Quirieu. Na západě byl Lyon, na východě ve velké dálce Mont Blanc. Dívali jsme se na něj a celý horský masiv z vyvýšeniny Campingu la Ferme Chèvre Verte. V téhle farmě Zelená koza chovali skutečně asi padesát koz, ale všechny byly bílé. V noci hýkal osel, ráno se ozvala vývěva a pulsátory strojního dojení koz.

Vyjížděli jsme od koz v pondělí teprve do třetího dne cesty s bezpočtem fotek i zážitků. Velké hory jsme vynechali, v navigaci jsem stiskl nejkratší trasu do Avignonu. Byla to chyba, měli jsme ihned najet na dálnici. Dlouho jsme se proplétali po úzkých a nebezpečných úbočích pahorkatiny. Až odpoledne jsme si mohli užívat nádherný Avignon v Provence. Sedm předchůdců našeho nového papeže zde sídlilo v letech 1309 až 1377, po nich ještě pět vzdoropapežů. Navigace tady naopak prokázala neocenitelné služby. Dovedla nás na parkoviště ve skále, ze které jsme výtahem vyjeli přímo na náměstí před Paláce papežů. Tak nákladnou investici si může dovolit právě jen světově proslulé památné místo přeplněné turisty. Historické centrum Avignonu je samozřejmě zapsané mezi památkami UNESCO. Při mé poslední návštěvě tady skála ještě nebyla pro auta vykutána. Vzpomněl jsem si na italskou Sienu, kde místo zdoluhavého výstupu z parkovišť po schodech a příkrých uličkách lze kombinací výtahů a pohyblivých schodů vynechat námahu při vstupu do historického centra. A také překonat handicap handicapovaných. Vstřebávali jsme pomalu nádheru okolí Avignonu z parkové vyvýšeniny nad Rhonou, prošli hlavní bulvár ulicí Republiky a stále fotili.

Odpoledne jsme pomalu pokračovali na jih a před Montpellierem u města Lunel zajeli do kempu Bon Port. Byl to opravdu dobrý přístav. Zaplatili jsme 19,50 euro za auto, dva dospělí a stan a šli si zaplavat do nádherného bazénu. Cena byla největší ze všech kempů na cestě. Nejmenší pak v posledním francouzském kempu při návratu, za čtyři položky 9,50 euro. Samozřejmě ani tady nechyběly sprchy s teplou vodou.

Ráno jsme začali v Montpellieru. Prošli pomalu historické centrum, pokračovali dlouhou pěší promenádou s vodotrysky mezi moderními obytnými budovami až k řece Lez. Vybavuje se mi chuť neuvěřitelně dobré čerstvé bagety ze stánku na náměstí Opery Comédie, vůně kávy z blízké creperie.

V Béziers jsme si vyfotili všechny hlavní památky a pokračovali do Narbonne. Tady jsem chtěl od moře směřovat do Toulouse a přijet do cíle cesty přes Pyreneje ze severu. Kolega Vladimír mě upozornil na směrovku na Barcelonu, bylo na ní 280 km. Byl jsem tam mnohokrát, on ještě nikdy. Rozhodli jsme se pro Barcelonu, měli jsme ještě šest dní do Orosiiných oslav.

V Perpignanu jsem hodlal opustit dálnici a jet podél moře do proslulého španělského přístavního letoviska Cadaquésu. Opět jsme si fotili krásy centra Perpignanu. Vyrušily nás desítky nákladních i osobních aut firmy Veolia. Ucply ulice, řidiči troubili, z oken visely vlajky s logem a názvem firmy, o které se u nás v Čechách píše jako o vydřidušském násobiteli cen za dodávky vody. Naše firma ČEZ se stejnou pověstí v Bulharsku přispěla k masovým nepokojům a pádu tamní vlády. My praktiky Veolie u nás ustrašeně trpíme

a ona se doma ve Francii dovolává u veřejnosti spravedlnosti, kterou nepochybně spatřuje v odstranění nízkých, pro ni likvidačních cen za vodu někým asi limitovaných.

Bylo už k večeru, když jsme se za Perpignanem začali obhlížet po kempingu. Skalnatý a členitý terén podél moře žádný kemp nenabízel. Po celých 40 km na francouzské straně hranic, ani potom. Pak, asi 10 km za hranicí jsme měli štěstí v Port de la Selva, kde byl v zátocce rozlehlý Camping Port de la Vall. Bylo přirozené, že jsme uklidnění našli v několika vysokoprocentních pivech ve zdejší restauraci.

Ráno jsme za chvíli dorazili do překrásného Cadaquésu. Pobýval tam Salvador Dalí a později si koupil dům ve vedlejší Port Lligat. Tvořili tu Pablo Picasso, Joan Miró a mnoho dalších. Při mé předchozí návštěvě nám řekl číšník, že trenérem ve zdejším tenisovém klubu je náš krajan. Projeli jsme pak přes hory kolem Roses, velkého turistického centra známého z pobytu tisíců Čechů zde na severu katalánského Costa Brava. Po dálnici jsme byli brzy v Campingu El Vedado blízko od Barcelony, moře a bydliště rodiny mé dcery. Do Barcelony jsme vyrazili hned. Z centra jsme šli po La Rambla k přístavu a okolí. Pozval jsem naše mladé s třemi vnoučaty do restaurace do kempu. Nemohou zítra ve čtvrtek, měli jsme tak celé dva dny střídavě na další památky v Barceloně a pláž v El Masnou. Po městě všechno urychlovala navigace.

Jiří Smetana (pokračování příště)

POHLEDNICE Z MORAVY

Nedávno jsem navštívila své rodné Beskydy. Sešla se tam celá naše velká rodina, aby se naposled rozloučila s naší maminkou, která koncem května zemřela a přála si odpočívat v místě, kde se narodila, a se kterým byla celý život bytostně spjatá. Ale moje povídání o Kunčicích pod Ondřejníkem nebude smutné, protože jsem si znovu uvědomila, jak mohou některá známá místa působit na člověka útěšně. K nejkrásnějším koutům patří určitě „ruský“ kostelík, který stojí na návrší pod majestátními horami Malou Stolovou, Kněhyní a Velkou Stolovou. Ten půvabný dřevěný kostelík sem byl přivezen v roce 1931 z Podkarpatské Rusi, kde ho získal ing. Eduard Šebela, ředitel Vítkovických kamenouhelných dolů, který jako spousta jiných Čechů rád navštěvoval Podkarpatskou Rus kvůli její krásné přírodě. V obci Hliňanec objevil tento už skoro opuštěný kostelík, protože místo něj si vesničané postavili nový zděný kostel. Okrašlovací spolek v Kunčicích tedy kostelík odkoupil, nechal ho rozebrat, přepravit a pak znovu postavit. Je to neuvěřitelná představa, protože těch drobných, umně vyřezávaných dílků je skoro bezpočet. Kostelík si všichni hned oblíbili. Každou neděli se tu dodnes konají mše svaté, občas svatby a také křtiny. Byla jsem zde pokřtěná také já a o rok později moje sestra. Velkou společenskou událostí ještě před válkou byla svatba dcery Ing. Šebely Milady, která si zde brala za muže Eduarda hraběte Larisch-Mönnicha, představitele významného šlechtického a těžařského rodu. A nesmím zapomenout ani na urnový háj uprostřed stromů, keřů a květin, kde nyní odpočívají oba naši rodiče. Kostelík původně patřil církvi řeckokatolické a byl zasvěcen archandělovi Michaelovi, ale nyní patří církvi římskokatolické a je zasvěcen sv. Prokopovi a sv. Barboře, protože oba světci jsou

především patrony horníků, což bylo typické zaměstnání pro zdejší kraj. Za tu dobu tmavý dřevěný kostelík jakoby vrostl do zdejší krajiny a věrně slouží svému duchovnímu poslání, ale současně je oblíbeným místem procházek místních lidí i návštěvníků zdaleka, kteří se přijeli podívat na souznění krásné přírody s ušlechtilým výtvozem lidských rukou.

A ještě dvě krátká zastavení, za kterými se vydáme malebným údolím z horního na dolní konec Kunčic. Tady na prostorné křižovatce tří silnic se před námi objeví hlavní kunčický kostel sv. Máří Magdalény. Svou úhlednou stavbou se špičatou, červenou věží připomíná mnoho jiných katolických kostelů, i když má samozřejmě jako každý z nich svou ojedinělou historii. Ta zdejší byla opředena starou pověstí o tom, jak jedna kunčická pasačka našla sošku sv. Máří Magdalény, ze které vycházelo jakési podivuhodné světlo, až zář, a proto ji odnesla do kostela, aby ji lidé mohli veřejně uctívat. Proto také už ve starém kostele z roku 1671, ale i v novém kostele z roku 1814 visel nad oltářem obraz této světice, která je odjakživa příkladem toho, že se člověk může stát lepší a dojít přes své předchozí hříchy k pravému poznání. Mně se na tomhle kostele také líbí jeho jedinečný kostelní sbor. Zpívá v něm asi 50 lidí, mladých i starých, nejrůznějších zaměstnání, mezi nimi například i místní policista a místní starosta. A není to lečjaké zpívání. Dostala jsem od nich už několik cédeček a na posledním z nich je Česká mše op.12 od J. Očenáška a Regina coeli op. 69 od J. J. Piherta, při kterých doprovází sbor orchestr a varhany. Nacvičuje se hlavně večer...

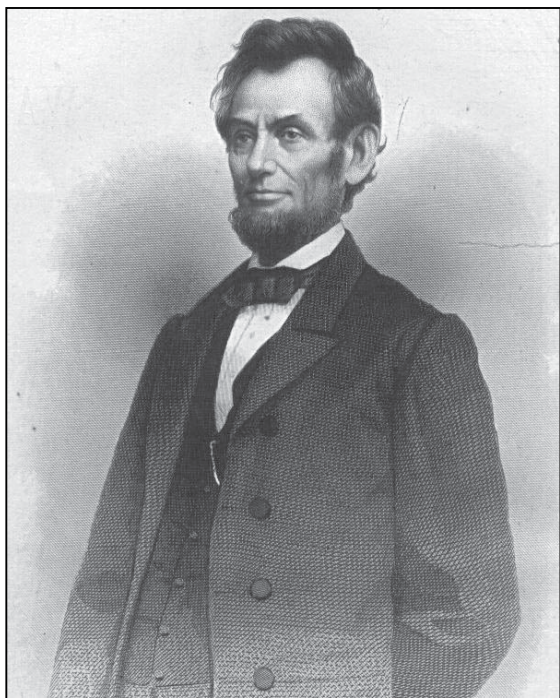

Kousek odtud, za potokem, stojí Sbor Církve československé husitské. Byl postaven v roce 1928. Zde sloužil po válce dvě desítky let bratr farář Jan Švehla, pověstný svým dobrosrdečným humorem. Kam přišel, dovedl rozdávat dobrou náladu, třeba i ve frontách na potraviny a jeho žerty kroužily po Kunčicích coby anekdoty. Ale také se o něm tradovalo, že při jeho pohřbech slzeli bez rozdílu všichni,

protože dovedl vzpomínat na nebožtíka tak upřímně, že se i v jeho očích objevily záhy slzy. Lidé na něj dodnes rádi vzpomínají, i když pak odešel do svých rodných jižních Čech, kde také v roce 2010 zemřel ve věku 90 let. Říká se, že svět je malý a tak jsem se dozvěděla, že jeho bratr Josef působil řadu let ve Vršovickém sboru jako předseda rady starších a sestra varhanice Magda Vaníčková, která nás občas v neděli doprovází na varhany, patří také do rodiny Švehlových. Měla jsem radost, když jsem viděla, že Husův sbor v Kunčicích byl letos nově a krásně omítnut. Zbývá jenom přát všem mým milým rodákům, ale i lidem z celého širokého okolí, tedy Ostravska, ať u nich ubude nezaměstnanosti a tím i starostí všeho druhu, ať jim Pán Bůh žehná a sv. Máří Magdaléna, ať nad nimi drží dál ochrannou ruku.

Bohuslava Marková

NENÍ MOŽNÉ ZACHOVAT SE VŠEM Abraham Lincoln, 1809-1865

Politikové mohou pro své bližní vykonat mnoho prospěšného. Je však pravda, že dělat dobrou politiku je velmi náročné a že se vždycky najdou kritici, kteří se budou pokoušet dobrou snahu politiků všelijak snižovat. Tak třeba „husitský král“ Jiří z Poděbrad. Snažil se spravedlivě vládnout „dvojímu lidu“ -nekatolíkům a katolíkům. Navíc vypravil mírové poselstvo k vládcům jižní a západní Evropy. Přesto však bývá kritizován, že proto, aby byl zadobře s papežem, zavázal se pronásledovat neškodné „kacíře“, mezi nimi i Jednotu bratrskou, která se ustavila dokonce přímo na jeho litickém panství v Kunvaldě.

Anebo T. G. Masaryk. Čtyřikrát zvolenému československému prezidentovi vytýkali komunisté,

že dopustil, aby se střílelo do stávkujících v Mostě a na Slovensku - jako by mohl nést odpovědnost za místní přehmaty a náhlá vzplanutí násilí.

A co Američan Lincoln? Všimněme si ho podrobněji. Narodil se v rodině drobného farmáře a zálesáka v týž den jako přírodovědec Ch. Darwin (12. 2. 1809). V deseti letech ztratil matku, ale získal moudrou a laskavou „macechu“. Mezi několik málo knih, které se mu v mládí dostaly do rukou a které se zaujetím pročítal, patřily Bible a Washingtonův životopis. Dvoumetrový čahoun se živil jako dřevorubec, listonoš a venkovský kupec. Ačkoli byl samouk, byl přijat na práva, která absolvoval s výborným prospěchem. Jako právník si získal pověst čestného a citlivého muže. Po letech prohlásil: „Nikdy jsem nezarazil dobrovolně trn do ničeho srdce.“ V roce 1846 byl zvolen do federativního Kongresu a po dalších čtrnácti letech se stal dokonce šestnáctým americkým prezidentem.

Bohužel už v následujícím roce 1861 vypukla bitvou na řece Bull Run čtyřletá občanská válka mezi severními a jižními státy Unie, ve které zahynulo šest set tisíc Američanů. Ještě za války vyhlásil Lincoln zrušení otroctví, které bylo vlastním jablkem sváru. Že bude rovnost všech občanů bez rozdílu rasy vtělena do ústavy, toho se však už nedožil, poněvadž několik měsíců předtím podlehl atentátu ve washingtonském Fordově divadle.

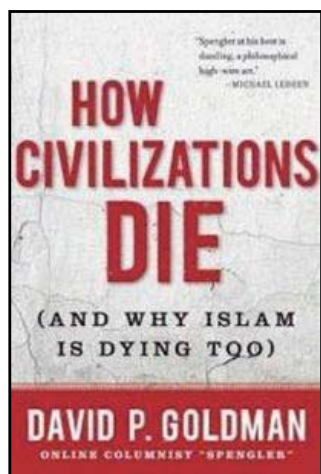
Většina osvobozených černochů viděla v Lincolnovi přímo spasitele - podobně jako čeští evangelíci spatřovali v císaři Josefu II. obdobu biblického Kýra, tolerantního perského krále. Najdou se však kritici, kteří tvrdí, že Lincolnovi zprvu leželo na srdci daleko víc vyřešení státní krize než osvobození černých. Těžko soudit, které zlo bylo větší - zda momentální rozklad země, nebo dlouhodobá poroba jedné rasy. Samému Lincolnovi

však byl cíl jasný: „Bez nevole ke komukoli a s dobrou vůlí vůči všem pracujme všichni na neporušeném zachování práv, která nám dal Bůh, aby se zahojily rány národa.“ V osobním životě nebyl Lincoln zvláště šťastný. Ze čtyř jeho chlapců dospěl jen jeden. Prezidenta trápily hluboké deprese a po fyzické stránce zvláštní degenerace vaziva. Posilu hledal jako neoficiální posluchač při nedělních bohoslužbách a v soukromých modlitbách. Prozradil na sebe: „Předmětem mých ustavičných starostí a modliteb je, abych byl i s národem na té straně, kde je Bůh.“ Vzdor neutěšené situaci v Unii, které musel čelit, vyznal: „Věřím, že Všemohoucí má své plány a že je provádí. Ať je poznáváme nebo ne, jsou jistě pro nás nejmoudřejší a nejlepší.“

Daniel Henych

JAK CIVILIZACE UMÍRAJÍ - I. ČÁST

Mizerná zpráva pro ateisty. Vymřou. Místo nich svět ovládnou věřící a čím náruživěji věří, tím větší šanci mají. Je to jednoduše proto, že ateisté se přestali množit, věřící se množí dál. Převážně atheistická Evropa začíná vymírat průměrnou porodností 1,3, silně náboženská Amerika zůstává nad 2. Amerika možná přežije, Evropa se do konce tohoto století stane pouhou historickou památkou. Když lidé ztratí smysl pro posvátno, ztratí touhu po životě. Odmítnutí rodit děti je vrcholným projevem nihilismu. Bohaté národy mají materiální komfort, ale ztratily motivaci předávat život dalším generacím. Evropa se během jedné generace stane domovem důchodců bez dostatečné ekonomické báze. Populační kolaps, provázený kolapsem ekonomickým, kulturním a duchovním, je důsledkem ztráty víry, která je „pátým jezdcem Apokalypsy“ likvidujícím naši civilizaci. Nehrozí konec světa, jen konec nás. Tak čtenáři hned v úvodu knihy *How Civilizations Die* dává pěstí do oka americký ekonom, hudební kritik a svého druhu prorok (jeremiášského pesimistického založení) David P. Goldman, jehož sloupky (mnohdy pod pseudonymem titulem „Spengler“ podle německého historika Oswalda Spenglera předvídacího krach Západu) vycházejí v řadě internetových časopisů jako *First Things*, *Gatestone Institute*, *Asia Times Online* a *Tablet*. Profesionálním původem je finanční analytik a investiční manažer, jednu dobu byl ekonomickým poradcem prezidenta Reagana a redaktorem *The Wall Street Journal*. Civilizace nejprve samy sebe likvidují, než je může převálcovat civilizace jiná. Důslednou sebelikvidaci teď právě procházíme my. Umíráme apatií, ne mečem nepřátel. Zatím. Ten nám jednoho dne možná jen dá ránu z milosrdnosti.

Břetislav Olšar (pokračování příště) převzato z www.ceskapozice.cz

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farní úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.